

# Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 4. 2015, sp. zn. 4 Tdo 6/2015, ECLI:CZ:NS:2015:4.TDO.6.2015.1

**Číslo:** 4/2016

## **Právní věta:**

I. Závazek obviněného, že ve smyslu ustanovení § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř. se zdrží určité činnosti (např. řízení motorových vozidel), nemůže být delší než zkušební doba, kterou soud stanoví v rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání. Proto v případě, že se obviněný zaváže zdržet se určité činnosti na dobu překračující zkušební dobu, soud svým rozhodnutím jeho závazek formuluje tak, aby se vztahoval jen na stanovenou zkušební dobu podmíněného zastavení trestního stíhání.

II. Pokud se obviněný zaváže, že během zkušební doby se zdrží určité činnosti, pak se do stanovené doby trvání tohoto závazku nezapočítává doba, po kterou před právní moci rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání nemohl takovou činnost vykonávat, protože mu bylo příslušným orgánem odňato oprávnění k jejímu výkonu.

**Soud:** Nejvyšší soud

**Datum rozhodnutí:** 14.04.2015

**Spisová značka:** 4 Tdo 6/2015

**Číslo rozhodnutí:** 4

**Číslo sešitu:** 1

**Typ rozhodnutí:** Usnesení

**Hesla:** Podmíněné zastavení trestního stíhání

**Předpisy:** § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř.

**Druh:** Rozhodnutí ve věcech trestních

## **Sbírkový text rozhodnutí:**

*Nejvyšší soud k dovolání nejvyššího státního zástupce podaného v neprospěch obviněného J. K. zrušil v trestní věci vedené u Okresního soudu v Karlových Varech pod sp. zn. 4 T 23/2014, usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 9 To 298/2014, a to ve výroku znějícím: „do které se započítává doba předběžného zadržení řídičského průkazu od 25. 1. 2014.“*

## **I.**

### **Dosavadní průběh řízení**

1. Okresní soud v Karlových Varech uznal obviněného J. K. rozsudkem ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. 4 T

23/2014, vinným přečinem ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustil tím, že dne 25. 1. 2014 kolem 1.55 hodin v K. V. po ulicích M., L. a N. V. řídil osobní automobil typu Kia Ceed, ačkoliv si byl vědom skutečnosti, že s ohledem na předchozí konzumaci většího množství alkoholických nápojů, kdy měl v krvi nejméně 1,48 g/kg alkoholu, není schopen bezpečně řídit a ovládat motorové vozidlo.

2. Za to byl obviněnému podle § 274 odst. 1 tr. zákoníku uložen trest odnětí svobody v trvání tří měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku byl obviněnému uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu osmnácti měsíců.

3. Z podnětu odvolání obviněného, které proti tomuto rozhodnutí podal, Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 9 To 298/2014, napadený rozsudek podle § 257 odst. 1 písm. d) tr. ř. zrušil a podle § 307 odst. 2 písm. a), b) tr. ř. rozhodl tak, že se trestní stíhání obviněného pro skutek uvedený v návrhu na potrestání okresního státního zástupce v K. V. ze dne 19. 2. 2014, sp. zn. 1 ZK 25/2014, jehož se měl dopustit tím, že dne 25. 1. 2014 kolem 1.55 hodin v K. V. po ulicích M., L. a N. V. řídil osobní automobil typu Kia Ceed, ačkoliv si byl vědom skutečnosti, že s ohledem na předchozí konzumaci většího množství alkoholických nápojů, kdy měl v krvi nejméně 1,48 g/kg alkoholu, není schopen bezpečně řídit a ovládat motorové vozidlo, čímž měl spáchat přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 tr. zákoníku, podmíněně zastavuje s tím, že obviněný se zavazuje zdržet se řízení všech motorových vozidel po dobu jednoho (1) roku, do které se započítává doba předběžného zadržení řidičského průkazu od 25. 1. 2014, a dále se zavazuje složit na účet soudu peněžitou částku určenou státnímu na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti, a to ve výši 30 000 Kč. Podle § 307 odst. 3 tr. ř. mu stanovil zkušební dobu na jeden rok.

## **II.**

### **Dovolání a vyjádření k němu**

4. Proti citovanému usnesení soudu druhého stupně podal nejvyšší státní zástupce dovolání v neprospěch obviněného, jež opřel o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., tedy že podle něj nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí, které soud učinil.

5. Dovolatel v odůvodnění mimořádného opravného prostředku nejprve rekapituloval průběh řízení, které napadenému usnesení soudu druhého stupně předcházelo. Zejména poukázal, že okresní soud věc celkem rozhodoval třikrát (poprvé trestním příkazem, poté dvakrát odsuzujícím rozsudkem). Krajský soud podvkrát rozsudek okresního soudu zrušil a naposledy jej nahradil usnesením, které bylo napadeno dovoláním. Nejvyšší státní zástupce ale s důvody a závěry krajského soudu, na jejichž základě podmíněně zastavil trestní stíhání obviněného J. K., nesouhlasí.

6. Především u něho vzbuzuje pochybnost, zda vůbec byly splněny podmínky pro postup soudu ve smyslu § 307 odst. 2 písm. a), b) tr. ř. Sám krajský soud připustil, že jde o hraniční případ, kdy lze trestní stíhání podmíněně zastavit, a to s ohledem na předchozí protiprávní jednání obviněného v postavení řidiče, které vyplývá z obsahu jeho evidenční karty. Obviněný byl opakovaně postižen pro přestupky v dopravě, a to jak pokutami, tak i zákazem řízení motorových vozidel. Stíhaného jednání se dopustil již po zhruba třech měsících od ukončení správního zákazu řízení. Jeho nekázeň jako řidiče tedy tímto jednáním vygradovala, přičemž je evidentní, že z předchozích správních postihů si obviněný nevzal žádné ponaučení. Vzhledem k tomu je pochybné, zda rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání obviněného lze považovat za opatření postačující k jeho nápravě.

7. Pokud jde o aplikaci ustanovení § 307 odst. 2 písm. b) tr. ř., tak není pochybnosti o tom, že obviněný složením částky 30 000 Kč, určené ke zde popsánému účelu, naplnil literu zákona.

8. Jinak je tomu s podmínkou vyslovenou v § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř. Sám odvolací soud konstatoval, že se obviněný při hlavním líčení dne 24. 7. 2014 před vynesením druhého odsuzujícího rozsudku zavázal, že se zdrží řízení motorových vozidel po dobu osmnácti měsíců. Obviněný se tak fakticky zavázal zdržet se řízení motorových vozidel od 25. 1. 2014 do 25. 7. 2015. Krajský soud nebyl žádným zákonným ustanovením oprávněn jakkoli zasahovat do závazku obviněného zdržet se řízení motorových vozidel, a to ani v tom smyslu, že jej zmírnil pod hranici, kterou si zvolil sám obviněný, takže jeho původní závazek místo do 25. 7. 2015 má podle rozhodnutí krajského soudu trvat pouze do 25. 1. 2015. Přitom ovšem podle formulace výroku napadeného rozhodnutí nejde o uložení přiměřených omezení či povinností směřujících k tomu, aby vedl řádný život (§ 307 odst. 6 tr. ř.), nýbrž skutečně o zachycení dobrovolného závazku obviněného podle § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř. Žádná norma však soudu neumožňuje zasahovat do jednostranného právního úkonu obviněného, jímž se zavazuje po určitou dobu dobrovolně zdržet činnosti, jež má souvislost se spáchaným deliktem, podobně jako soud nemůže diktovat výši částky, kterou obviněný skládá s určením na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti, a to ani ve smyslu pozitivním (jejím zvýšením), ani negativním (jejím snížením, což by vedlo k absurdnímu důsledku spočívajícímu v povinnosti orgánu činného v trestním řízení vracet obviněnému „přeplatek“ částky, kterou dobrovolně složil). V této části je rozhodnutí odvolacího soudu podle dovolatele očividně nezákonné.

9. Podobně je podle jeho názoru nezákonný také „zápočet“, k němuž krajský soud přistoupil již v samém výroku svého rozhodnutí, a kterým do již tak protiprávně sníženého závazku obviněného zdržet se řízení všech motorových vozidel, který direktivně omezil na dobu jednoho roku (tedy shodně se stanovenou zkušební dobou), započtl dobu předběžného zadržení řidičského průkazu od 25. 1. 2014. S ohledem na den rozhodnutí krajského soudu (30. 9. 2014) by tento závazek obviněného měl místo osmnácti měsíců ve skutečnosti trvat pouze do 25. 1. 2015, tj. necelé čtyři měsíce. Ustanovení § 307 ani jiné ustanovení trestního řádu týkající se podmíněného zastavení trestního stíhání neobsahuje žádný mechanismus zápočtu do doby, které se týká dobrovolný závazek obviněného zdržet se určité činnosti. Argumentace soudu analogickým užitím hmotněprávního ustanovení o trestu zákazu činnosti (§ 74 odst. 1 tr. zákoníku) je zcela nesprávná a nepodložená. V daném případě nejde o trest, tedy direktivní rozhodnutí soudu sankcionující pachatele, nýbrž se jedná o jednostranný dobrovolný závazek obviněného, který si takto vytváří jeden ze zákonných předpokladů pro určitý druh rozhodnutí ve věci, v důsledku něhož k potrestání obviněného vůbec nemusí dojít.

10. Tato diskrepance mezi trváním dobrovolného závazku obviněného a délkou zkušební doby vyvolává podle dovolatele další problémy. I při znalosti právního názoru vysloveného v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 13. 8. 2014, sp. zn. [7 Tdo 906/2014](#), ohledně výkladu pojmu „během zkušební doby“ užitého v § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř. přetrvává pochybnost, zda závazek obviněného zdržet se určité činnosti, v tomto případě (a zřejmě i většině dalších) řízení motorového vozidla, může pokrývat kratší dobu, než činí soudem stanovená délka zkušební doby podmíněného zastavení trestního stíhání. Je tomu tak mj. s ohledem na limity vymezené ustanoveními zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), na který odkazuje § 307 odst. 5 tr. ř. Podle § 94a odst. 1 zákona o silničním provozu držitel řidičského oprávnění pozbývá toto oprávnění dnem právní moci rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání, v průběhu jehož zkušební doby se držitel řidičského oprávnění zavázal zdržet se řízení motorových vozidel. Podle § 102 odst. 1 zákona o silničním provozu rozhodne o vrácení řidičského oprávnění příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností po rozhodnutí o osvědčení nebo neosvědčení ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání, nebo poté, kdy se má za to, že v této době došlo k osvědčení, a to na žádost osoby, která pozbyla řidičské oprávnění podle § 94a tohoto zákona. Podle § 102 odst. 2 písm. d) zákona o silničním provozu v žádosti o vrácení řidičského oprávnění musí být mj. uvedeno datum nabytí právní moci shora uvedeného rozhodnutí o osvědčení ve zkušební době a podle odst. 3 písm. b) téhož

ustanovení musí být žádost doložena rozhodnutím o osvědčení nebo neosvědčení ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání, resp. rozhodnutím, jímž bylo rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání.

11. Z uvedených ustanovení je zřejmé, že minimálně ve vztahu k řízení motorových vozidel jakékoli omezování doby závazku zdržet se určité činnosti obviněným na dobu kratší, než je stanovená zkušební doba, zcela postrádá smysl, neboť obviněný v daném případě pozbude řídičské oprávnění dnem právní moci rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání, přičemž ho může opětovně nabýt až po právní moci rozhodnutí o osvědčení se ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání, popř. až poté, co se osvědčí ze zákona uplynutím příslušné lhůty.

12. V souladu s touto mimotrestní právní úpravou, jež dopadá na případy jednostranného závazku obviněného zdržet se řízení motorových vozidel, pokud v souvislosti s ním došlo k trestnému jednání, vyznívá i gramatický výklad ustanovení § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř., v němž se vyžaduje, aby se obviněný zavázal, že se během zkušební doby zdrží určité činnosti, v tom smyslu, že tento závazek pokryje celou zkušební dobu.

13. Že tento výklad nejspíše odpovídá vůli zákonodárce, naznačuje i důvodová zpráva k zákonu č. 193/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád) a kterým byly nově zavedeny do trestního řízení podmínky podmíněného zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 2 tr. ř. Podle důvodové zprávy se navrhuje, aby podmíněné zastavení trestního stíhání bylo možno podmínit slibem obviněného, že se po zkušební dobu (až pětiletou) zdrží výkonu určité činnosti. Lze pochybovat, zda zákonodárce vůbec bral v úvahu možnost, že by se měl obviněný zdržet výkonu určité činnosti pouze po část zkušební doby. Kromě toho citovaný právní názor Nejvyššího soudu nepředchází právní nejistotě v tom smyslu, kdy je závazek obviněného zdržet se řízení motorových vozidel možno považovat za přiměřený účelu sledovanému ustanovením § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř., zda postačí řídičská abstinence po dobu dvou měsíců nebo má trvat tři roky, čemuž by předešel výklad zákona v duchu důvodové zprávy a příslušných ustanovení zákona o silničním provozu. Nelze ani odhlédnout od běžné soudní praxe při aplikaci ustanovení § 82 odst. 2 tr. zákoníku (dříve § 59 odst. 2 tr. zákona) o podmínkách stanovených podmíněně odsouzenému pachateli. Tyto podmínky soud rovněž vyslovuje s časovým vymezením „během zkušební doby“, avšak jsou vždy a bez nejmenších pochybností časově vymezeny celým trváním stanovené zkušební doby podmíněného odsouzení. Není žádný důvod k tomu, aby stejný právní termín byl v různých ustanoveních trestně právních předpisů vykládán zcela odchylně.

14. Vzhledem k těmto skutečnostem má dovolatel za to, že rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 9 To 298/2014, trpí takovými vadami, že jím bylo rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání, aniž byly splněny zákonné podmínky pro takové rozhodnutí. Nesplněním podmínek pro podmíněné zastavení trestního stíhání ve smyslu § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. lze nepochybně rozumět nejen nesplnění základních podmínek podle § 307 odst. 1 tr. ř., ale též podmínek vymezených v § 307 odst. 2 tr. ř. Nejvyšší státní zástupce proto navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. zrušil usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 9 To 298/2014, jakož i další rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a aby tomuto soudu podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

15. K podanému dovolání se obviněný prostřednictvím obhájce písemně vyjádřil. Vyslovil v něm svůj nesouhlas s argumenty dovolatele. Zároveň poukázal na splnění všech zákonných podmínek ze své strany pro podmíněné zastavení trestního stíhání. Pokud jde o jeho předchozí dopravní přestupky, které dovolatel zdůrazňuje a zpochybňuje kvůli tomu zákonnost rozhodnutí krajského soudu, tak těchto se dopustil v důsledku rozličným problémům ve své rodině. Ve svém předchozím životě se žádného trestného činu ani přestupku nedopustil, naopak, ve své profesi, ale i mimo ni, byl hodnocen

kladně. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. [7 Tdo 782/2013](#). Taktéž nesouhlasí s ostatními výhradami dovolatele ohledně údajného nezákonného postupu soudu, kdy tento přijal jeho slib v délce dvanácti měsíců, ačkoli sám nabízel vzdání se řízení motorových vozidel na dobu osmnácti měsíců. Trestní soud není ve svém rozhodování kromě zákona ničím jiným omezen a zákon mu nezakazuje přijmout slib v nižší hodnotě, než je nabízen. Jemu samému není známo, proč soud nepřijal celý jeho závazek, ale jen jeho část, avšak žádný předpis mu takový postup nezakazuje. On sám přesto dodržuje svůj původní závazek v trvání osmnácti měsíců.

16. Na rozdíl od dovolatele rovněž zastává názor, že soud nepochybil, pokud započítal dobu, po kterou je proti němu vedeno trestní řízení, do doby slibu. Kdyby k tomu nedošlo, uložený postih by byl mnohem delší, než trest vyslovený soudem prvního stupně, což by navodilo nespravedlivý stav. Použití nejbližšího právního předpisu, konkrétně § 74 odst. 1 tr. zákoníku, označuje za postup možný, nikoli nezákonný. Také úvahu dovolatele o vztahu délky zkušební doby vůči délce slibu, kdy délka závazku obviněného by neměla být kratší, než délka zkušební doby, označuje za rozpornou s názorem Nejvyššího soudu, vyjádřenou v rozhodnutí sp. zn. [7 Tdo 906/2014](#).

17. V závěru svého vyjádření obviněný zdůraznil likvidační dopad jiného rozhodnutí soudu na svou osobu i rodinu, než vydaného usnesení Krajského soudu v Plzni, a zároveň poukázal na svoji připravenost řádně a odpovědně vykonávat i nadále službu v armádě České republiky. Navrhl proto, aby dovolání nejvyššího státního zástupce bylo podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítnuto.

### **III.**

#### **Přípustnost dovolání**

18. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) zjistil, že dovolání nejvyššího státního zástupce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 9 To 298/2014, je přípustné z hlediska ustanovení § 265a odst. 1, odst. 2 písm. f) tr. ř. Nejvyšší státní zástupce je podle ustanovení § 265d odst. 1 písm. a) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání (pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného). Dovolání, které splňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265f odst. 1 tr. ř., bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 265e odst. 1 tr. ř. a na místě určeném tímž zákonným ustanovením.

19. Dovolatelem byl uplatněn dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., tedy že odvolacím soudem bylo v konečném výsledku rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání obviněného, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí.

### **IV.**

#### **Důvodnost dovolání**

20. Nejvyšší soud konstatoval, že převážnou většinu vznesených námitek lze pod citovaný dovolací důvod podřadit. Výjimku však činí námitka dovolatele, směřující proti diskrepanci mezi trváním dobrovolného závazku obviněného a délkou zkušební doby, konkrétně zda závazek obviněného zdržet se určité činnosti, např. řízení motorového vozidla, může být kratší, než činí soudem stanovená zkušební doba podmíněného zastavení trestního stíhání. Takto vznesená námitka dovolatele je totiž nesouladnou s projednávaným případem, jelikož ve věci obviněného J. K. k takovému rozhodnutí soudu nedošlo.

21. Zkušební doba podmíněného zastavení trestního stíhání byla stanovena na dobu jednoho roku, tedy stejně, jako činil soudem přijatý závazek obviněného zdržet se během zkušební doby řízení všech motorových vozidel. K této problematice se navíc Nejvyšší soud v minulosti již vyjádřil, a to ve svém rozhodnutí ze dne 13. 8. 2014 sp. zn. [7 Tdo 906/2014](#), když konstatoval, že časové vymezení „během zkušební doby“ obsažené v ustanovení § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř. je nutné vykládat tak, že

se obviněný může zavázat ke zdržení se určité činnosti, v souvislosti s níž se dopustil přečinu, i na kratší dobu, než bude zkušební doba stanovená podle § 307 odst. 3 tr. ř. Nejvyšší soud tudíž neměl důvod se takovou námitkou dovolatele zabývat, a to ani navzdory jeho přetrvávajícím pochybnostem o správnosti výše citovaného názoru Nejvyššího soudu.

22. Základní výhradou uplatněnou v podaném dovolání, která je souladná s dovolacím důvodem, jenž byl uplatněn, a Nejvyšší soud se jí tak musel zabývat, je, že zde přetrvává pochybnost, zda v daném případě vůbec byly splněny podmínky pro postup soudu ve smyslu § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř. Dovolatel odkazuje na základní podmínky tohoto procesního postupu a rozhodnutí, obsažené v ustanovení § 307 odst. 1 tr. ř., a poukazuje zejména na předchozí přestupky obviněného v silniční dopravě, kdy svým posledním jednáním dal najevo, že si z uložených správních postihů žádné ponaučení nevzal. Je tak podle dovolatele pochybné, zda rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání lze považovat za opatření postačující k jeho nápravě.

23. Pokud jde o tento typ námítky, je třeba poukázat na poměrně obsáhlý listinný materiál, který byl k osobě obviněného i jeho předchozímu životu ve spisu shromážděn, jakož i na skutečnosti, které během celého řízení vyšly najevo. Krajský soud, na rozdíl od soudu okresního, dospěl k závěru, že u osoby obviněného lze aplikovat jednu z variant tzv. „odklonu“, a rozhodl o podmíněném zastavení trestního stíhání v jeho věci. Důvody, proč tak rozhodl, krajský soud zevrubně popsal ve svém usnesení na str. 3. Při svém rozhodování vzal v úvahu i dopravní přestupky, jichž se obviněný před spácháním posuzovaného jednání dopustil a byl za ně příslušným orgánem postižen, na což zejména dovolatel poukazoval, přičemž soud je nevyhodnotil jako překážku, která by tomuto postupu zásadně bránila. V této souvislosti nelze než dát rozhodnutí krajského soudu za pravdu, neboť ani předchozí opakovaná potrestání obviněného za přestupky v provozu na pozemních komunikacích nejsou důvodem pro nepoužití ustanovení § 307 tr. ř. o podmíněném zastavení trestního stíhání, pokud tomu nasvědčují okolnosti konkrétního případu a jsou splněny i další podmínky obsažené v citovaném ustanovení (srov. přiměřeně rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2013, sp. zn. [7 Tdo 782/2013](#)). Nejvyšší soud dodává, že celkové hodnocení obviněného skýtá potřebnou záruku k důvodnému předpokladu, že zvolený způsob rozhodnutí ve věci bude pro něj do budoucna dostatečně důrazným varováním a jakéhokoli dalšího případného protiprávního jednání se ve svém následném chování, a to nejen ve stanovené zkušební době, vyvaruje. Předmětnou výhradu dovolatele tak dovolací soud nevyhodnotil jako opodstatněnou, když zároveň pokládá za nezbytné zdůraznit, že obviněný splnil i alternativní předpoklad pro podmíněné zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 2 písm. b) tr. ř. a složil na účet soudu peněžitou částku ve výši 30 000 Kč určenou státu na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti.

24. Taktéž pokud jde o námitku směřující proti době jednoho roku, po kterou se v rámci rozhodnutí soudu obviněný zavázal zdržet řízení motorových vozidel, ačkoli sám obviněný původně učinil tento závazek na dobu osmnácti měsíců, se Nejvyšší soud s argumentací dovolatele neztotožnil.

25. Primárně je samozřejmě na obviněném, aby konkrétní závazek i dobu jeho trvání ve smyslu § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř. sám učinil. Je také ale nesporné, že konečné rozhodnutí je na soudu, který o případném podmíněném zastavení trestního stíhání rozhoduje. Není přijatelné, aby se délka zkušební doby bez dalšího automaticky řídila délkou závazku obviněného určitou činností nevykonávat, jelikož pak by to byl obviněný, kdo by v této otázce určoval podmínky, za nichž by bylo rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání, a soud by ve své podstatě rezignoval na svoji rozhodovací pravomoc.

26. Jestliže tedy soud zaujme názor, že doba trvání vysloveného závazku obviněného není dostatečná, pak o podmíněném zastavení trestního stíhání nerozhodne. Naopak, pokud soud dospěje k závěru, že doba, po kterou se obviněný zaváže nevykonávat určitou činnost, v jejíž souvislosti se dopustil přečinu, je delší, oproti délce zkušební doby podmíněného zastavení trestního stíhání, již hodlá

stanovit, není vyloučeno, aby tuto dobu svým rozhodnutím odpovídajícím způsobem sám zkrátil.

27. Pojmově je totiž vyloučeno, aby soudem akceptovaný a v rozhodnutí uvedený jednostranný závazek obviněného určitou činností během zkušební doby nevykonávat, byl delší než stanovená zkušební doba podmíněného zastavení trestního stíhání. Pro následné rozhodnutí soudu o tom, zda se obviněný ve stanovené zkušební době osvědčil, či nikoli (§ 308 odst. 1 tr. ř.), je určující pouze to, zda obviněný vedl řádný život, splnil stanovené povinnosti či jiné podmínky, k jejichž splnění se zavázal, a to výhradně v průběhu zkušební doby. Soud nemá v dané souvislosti pravomoc prověřovat chování obviněného poté, co zkušební doba skončí. Pokud pak obviněný sám dobrovolně hodlá určitou činností nevykonávat po dobu delší, než je soudem stanovená zkušební doba podmíněného zastavení trestního stíhání, je to pouze jeho soukromý závazek, který se ale v rozhodnutí a následném postupu podle § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř. a násl. nemůže projevit.

28. Poslední a jediná důvodná námitka dovolatele spočívá v nesouhlasu se započtením doby předběžného zadržení řídičského průkazu od 25. 1. 2014 do doby závazku obviněného zdržet se řízení motorových vozidel po dobu jednoho roku. Krajský soud ve svém rozhodnutí tento zápočet odůvodnil pouze tím, že jde o obdobný postup jako u ukládání trestu zákazu činnosti, do kterého je rovněž doba předběžného zadržení řídičského průkazu započítána.

29. Ohledně této problematiky lze souhlasit s dovolatelem, že zde jakákoli analogie se započítáním doby předběžného zadržení řídičského průkazu do výkonu trestu zákazu činnosti, spočívajícího v zákazu řízení motorových vozidel, není na místě. Právní úprava týkající se podmíněného zastavení trestního stíhání takovýto zápočet do doby, na kterou se obviněný zaváže zdržet určité činnosti, neobsahuje. Postupovat analogicky podle zápočtu do doby výkonu trestu zákazu činnosti (§ 74 odst. 1 tr. zák.; § 350 odst. 1 tr. ř.) není možné, jelikož jednostranný závazek obviněného ve smyslu § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř. nemá povahu trestu, nýbrž dobrovolného prohlášení (slibu), které je jedním z předpokladů umožňujících rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání.

30. Takové rozhodnutí má pak pro obviněného jednoznačnou výhodu, spočívající minimálně ve skutečnosti, že pokud se ve stanovené zkušební době osvědčí (§ 308 tr. ř.), nastanou zde účinky zastavení trestního stíhání ve smyslu § 11 odst. 1 písm. f) tr. ř., tedy věci pravomocně rozsouzené, přičemž příslušný záznam ohledně jeho osoby je z evidence rejstříku trestů automaticky vyřazen (§ 7, 8 a 9 zák. č. 269/1994 Sb., o Rejstříku trestů).

31. Dalším důvodem, proč takovýto postup není možný, je okolnost, že podle § 307 odst. 2 písm. a) tr. ř. se obviněný zaváže, že během zkušební doby se zdrží určité činnosti ... atd. Podle § 307 odst. 3, věty druhé, tr. ř. zkušební doba počíná právní mocí rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání. To jinými slovy znamená, že obviněný svůj závazek zdržet se během zkušební doby určité činnosti činí s vědomím, že tuto činnost nebude vykonávat od počátku běhu zkušební doby, tedy od momentu nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném zastavení trestního stíhání. Protiargument, že při tomto výkladu by se takový obviněný ocitl v určité nevýhodě oproti odsouzenému k trestu zákazu činnosti, přijmout nelze. Jak již bylo naznačeno výše, obviněnému, u něhož bylo rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání, je tímto způsobem poskytnuta možnost dosáhnout v případě osvědčení ve zkušební době situace, kdy na něho i nadále bude pohlíženo jako na osobu, která nebyla soudem odsouzena a případně potrestána. To např. může mít mj. ten účinek, že jako v případě obviněného J. K., tento nebude muset opustit profesi vojáka z povolání, v níž doposud působí. To jistě není skutečnost zanedbatelná. Naproti tomu takový obviněný si musí být vědom, že pokud se zavazuje určitou činností během zkušební doby nevykonávat, tak do této lhůty nebude započítána doba, po kterou mu před právní mocí usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání bylo oprávnění k takové činnosti odňato podle zvláštních předpisů. Tato okolnost ale může být v konkrétním případě důvodem, aby soud v daném směru akceptoval zmíněný jednostranný závazek obviněného v kratší době, než bude stanovena zkušební doba podmíněného zastavení trestního

stíhání. Nelze totiž vyloučit, že může uplynout delší doba od okamžiku, kdy bude obviněnému odňato oprávnění k takové činnosti podle zvláštních předpisů (zde podle zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ..., ve znění pozdějších předpisů), do doby nabytí právní moci usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání, a tato skutečnost by současně neměla mít výrazně znevýhodňující účinek na osobní poměry obviněného.

32. V důsledku výše uvedených zjištění a závěrů Nejvyšší soud jako soud dovolací shledal podané dovolání nejvyššího státního zástupce důvodným výhradně v té části, v níž napadá v usnesení soudu druhého stupně o podmíněném zastavení trestního stíhání výrok, týkající se zápočtu doby předběžného zadržení řídičského průkazu od 25. 1. 2014 do soudem akceptované doby jednoho roku, po níž se obviněný zavázal zdržet řízení všech motorových vozidel.

33. Proto podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil v napadeném usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. 9 To 298/2014, pouze tuto část jeho výroku, která je bezpochyby od zbývajících výroku oddělitelná. Je tomu proto, že předmětná výroková část není v souladu se zákonem a zároveň její zrušení nemá vliv na platnost, správnost a srozumitelnost výroku zbývajících. Nejvyšší soud také zrušil i ostatní obsahově navazující rozhodnutí, jež v důsledku tohoto rozhodnutí pozbyla svého podkladu. Jelikož zbylá část výroku usnesení krajského soudu zůstala rozhodnutím dovolacího soudu nedotčena, nebylo potřeba aplikovat výrok ve smyslu § 265l odst. 1 tr. ř.